

[Startside](#) > ... > [Pengekrav](#) > [Sikring Af Aktiver Under En Kravsprocedure I Et EU-land](#) > [England and Wales](#)

Sikring af aktiver under en kravsprocedure i et EU-land

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

England og Wales

1 De forskellige typer retsmidler

I England og Wales har domstolene i henhold til både den civile retsplejelovs del 25.1(1) og deres iboende kompetence beføjelse til at afsige kendelse om foreløbige og/eller sikrende retsmidler, der har til formål at beskytte en parts interesser, enten i et aktiv eller i en søgsmålsgrund. Disse retsmidler er tilgængelige på et hvilket som helst tidspunkt under eller inden retssagen. Der er tale om rimelige retsmidler, og retten har skønsmæssige beføjelser til at afsige den relevante kendelse. Principperne for anvendelse af disse retsmidler blev fastlagt i den skelsættende sag *American Cyanamid Co vs Ethicon*[1]. I henhold til del 25.1(1) kan retten afsige følgende kendelser:

Midlertidige forbud/påbud

Foreløbige erklæringer

Kendelser vedrørende fast ejendom med henblik på salg, sikring, besigtigelse, overdragelse af eller betaling for ejendom

Påbud om tilladelse til adgang til fast ejendom

Kendelser om overgivelse af ejendele

Indefrysningkendelser eller kendelser, der pålægger en part at give oplysninger om, hvor den ejendom eller de aktiver, som er genstand for kendelsen om indefrysning, befinder sig

Undersøgelseskendelser

Kendelser om fremlæggelse af dokumenter eller besigtigelse af ejendom forud for en fordring – sådanne kendelser kan gøres gældende over for modparten eller en hidtil urelateret part

Kendelser om foreløbig betaling af erstatning, som retten endnu ikke har tildelt

Kendelser med påbud om indbetaling af beløb til retten, inden der er afsagt dom

Kendelser med påbud om at redegøre for midler

Kendelser vedrørende sager om intellektuel ejendomsret.

Retspraksis i henhold til domstolenes iboende kompetence har også givet anledning til visse foreløbige retsmidler, herunder ikke mindst *Norwich Pharmacal*-kendelser og forbud mod at anlægge søgsmål. *Norwich Pharmacal*-kendelser har til formål at tvinge en tredjepart til at afsløre detaljer om en skadevolder, således at sagsøger efterfølgende kan indbringe et søgsmål mod den pågældende. Ofte anvendes disse kendelser i sager om virksomheders lovovertrædelser. Forbud mod at anlægge søgsmål har til formål at forhindre, at en part

anlægger en sag i udlandet, når et sådant søgsmål ville udgøre chikane eller undertrykkelse eller ikke er i overensstemmelse med princippet om en retfærdig rettergang. Derudover kan retten udtale sig om fortolkningen af loven eller et kontraktvilkår, der er genstand for en tvist.

Et påbud er en retskendelse, der pålægger en part at træffe bestemte foranstaltninger eller undlade at træffe bestemte foranstaltninger. Et midlertidigt forbud/påbud er en sådan retskendelse, truffet inden en sag er prøvet. Sagsøger kan søge at beskytte sin stilling under retssagen, eller eventuelt inden den begynder, ved at anmode om et midlertidigt forbud for at forhindre sagsøgte i at handle på en måde, der vil forvolde vedkommende skade.

Der findes desuden to specifikke typer kendelser, som sagsøger kan anmode om, når der er risiko for, at sagsøgte vil tage skridt til at destruere bevismateriale eller at gøre en kendelse, som sagsøger har fået afsagt, virkningsløs. Den første er en undersøgelseskendelse. Den anden er en arrest (freezing injunction), der forhindrer sagsøgte i at forvalte aktiver eller at flytte dem ud af retskredsen.

Når sagsøger kræver betaling af en sum penge (f.eks. gæld eller skadeserstatning), kan retten kræve, at sagsøgte foretager en foreløbig indbetaling af et beløb, som sagsøgte til sidst kan blive pålagt at betale, for at undgå at sagsøger lider skade som følge af en forsinket kendelse.

Sagsøgte kan løbe en risiko for, at det, selv om sagen afvises, og sagsøger skal betale sagens omkostninger, ikke er muligt at inddrive disse omkostninger. For at beskytte sagsøgte kan retten i visse tilfælde kræve, at sagsøger stiller sikkerhed for omkostningerne, normalt ved at indbetale et beløb til retten.

High Court har bemyndigelse til at udstede et midlertidigt forbud/påbud til støtte for en sag i en anden retskreds, hvis det er påkrævet. Den kan også gøre verdensomspændende arrest, der omfatter aktiver i andre retskredse.

[1] [1975] 1.504

2 Betingelserne for at anvende disse retsmidler

2.1 Procedure

Forbud/påbud (herunder undersøgelseskendelser og arrest)

I henhold til del 25 skal enhver anmodning om foreløbige retsmidler indgives til den ret, der behandler sagen eller vil behandle sagen, når den indledes. Visse typer påbud, navnlig påbud med et internationalt element, må kun udstedes af High Court, mens andre kan udstedes af County Court. Ved High Court kan de udstedes efter den almindelige fremgangsmåde eller via de forskellige afdelinger for foreløbige anmodninger eller deres tjenester, der er åbne uden for normal arbejdstid. Dette er ofte relevant i forbindelse med påbud for at forhindre, at pressen kører en historie, eller for at standse udvisninger på foranledning af indenrigsministeriet.

De generelle krav til anmodningen er, at den skal indgives i form af en begæring (Application Notice - N244), og at begæringen skal ledsages af anmodningsformularen, et vidneudsagn til støtte for anmodningen, beedigede skriftlige erklæringer og et udkast til kendelse. Udkastet til kendelse skal indeholde et tilsagn [2] om gensidig erstatning, et tilsagn om at forkynde anmodningen for de sagsøgte, bevismaterialet og en eventuel kendelse. Dette er afgørende, hvis der er tale om en *ex parte*-sag. I tilfælde af hastepåbud skal der gives tilsagn om at betale de relevante afgifter hurtigst muligt. Der kan desuden stilles krav om et tilsagn om at indlede en formel sag hurtigst muligt.

Når dokumentet er udstedt, behandles sagen af en dommer, der skal træffe den nødvendige afgørelse og sørge for, at kendelsen forsegles og returneres til sagsøgeren. Forkyndelse for den anden part påhviler den part, der har indgivet anmodningen.

Undersøgelseskendelser er meget invasive, og derfor stilles der særlige krav til dem. De skal normalt meddeles af en tilsynsførende advokat (supervising solicitor), som har kendskab til undersøgelseskendelser og er uafhængig af rekvirentens advokat. Den tilsynsførende advokat skal forklare undersøgelseskendelsen for sagsøgte og underrette vedkommende om mulighederne for juridisk vejledning. Den tilsynsførende advokat foretager og fører tilsyn med undersøgelsen og giver sagsøgerens advokat meddelelse herom. Undersøgelseskendelser har virkning fra og med forkyndelsestidspunktet og efter udløbet af en rimelig frist for at indhente juridisk rådgivning.

Indefrysningkendelser er kendelser, der forhindrer en part i at fjerne aktiver, der befinder sig i retskredsen, eller forhindrer den pågældende i at disponere over aktiver, der befinder sig et hvilket som helst sted i verden. De har først virkning fra forkyndelsestidspunktet, hvorfor forkyndelsen er af afgørende betydning.

I begge tilfælde fører undladelse af at efterkomme kendelsen til indledning af en sag om foragt for retten.

Foreløbige betalinger og sikkerhed for dækning af omkostninger

Foreløbige betalinger og sikkerhed for dækning af omkostninger kan aftales mellem parterne, men foreligger der ingen aftale, er det nødvendigt at gå til retten. Anmodningen indgives ved at udfylde et skema og vedlægge skriftligt bevismateriale. Anmodningen skal meddeles sagsøgte, som kan fremlægge bevismateriale som svar herpå. Hvis retten afsiger kendelse, fastsætter den formen og omfanget af den pågældende sikkerhed eller betaling.

Omkostninger forbundet med at få afsagt kendelser

Der findes ingen faste takster for nogen af de kendelser, der er beskrevet ovenfor. Der findes imidlertid særlige retsgebyrer for at indgive en anmodning om en kendelse, der afhænger af, om anmodningen skal meddeles sagsøgte eller ej. Nærmere oplysninger om disse afgifter findes på [justitsministeriets websted](#).

Sagsøgeren skal betale sin advokats salær (samt i tilfælde af en undersøgelseskendelse også den tilsynsførende advokats salær), selv om sagsøgte i sidste ende kan blive tilkendt disse omkostninger.

[2] Tilsagn er løfter over for retten. Straffen for undladelse af at opfylde et tilsagn kan være hård.

2.2 De vigtigste betingelser

Som nævnt ovenfor afhænger alle de retsmidler, der er beskrevet i dette afsnit, af et skøn, og retten vil ikke afsige kendelse, hvis den finder, at de ville være upassende eller uforholdsmæssige under de foreliggende omstændigheder. Domstolene er ofte mere forsigtige, når det gælder undersøgelseskendelser og arrest, fordi der er tale om særligt strenge foranstaltninger.

Midlertidige forbud/påbud

Når retten skal afgøre, om den skal anordne et midlertidigt forbud/påbud[3], tager den først stilling til, hvorvidt der er tale om prøvelse af et "alvorligt" spørgsmål (frem for et "ubetydeligt eller unødigt"). Finder den ikke spørgsmålet alvorligt, afviser den at anordne forbud/påbud.

Hvis der er tale om prøvelse af et alvorligt spørgsmål, vil retten vurdere, hvad der vil være mest hensigtsmæssigt (the balance of convenience). Det indebærer en vurdering af, om det ville være værre for sagsøger at undvære forbuddet/påbuddet frem til retssagen end at pålægge sagsøgte forbuddet/påbuddet. Når retten skal tage stilling til dette spørgsmål, inddrager den følgende forhold i denne rækkefølge:

- Ville tildeling af erstatning være en passende løsning for sagsøger, hvis vedkommende vandt sagen? Hvis erstatningen er passende, vil forbuddet/påbuddet blive afvist. Er den ikke tilstrækkelig (f.eks. fordi skaden for sagsøger ville være uoprettelig eller af ikke-materiel karakter), skal der tages stilling til de resterende forhold.
- Ville sagsøgers løfte om erstatning give sagsøgte passende beskyttelse, hvis sagsøgte vandt sagen? At erstatningen beskytter sagsøgte tilstrækkeligt, vil normalt tale for et forbud/påbud.
- Når de øvrige forhold synes at være i balance, vil retten opretholde status quo. Der kan inddrages andre sociale eller økonomiske faktorer, f.eks. virkningen af at udstede eller at afvise forbuddet/påbuddet for beskæftigelsen eller adgangen til medicin.
- I sidste instans kan retten vurdere, hvordan parternes påstande står i forhold til hinanden, men kun hvis det er muligt at afgøre, at den ene part står langt stærkere end den anden.

Undersøgelseskendelser

En undersøgelseskendelse kan udstedes for at sikre bevismateriale eller genstande, der er relevante for retssagen. Betingelserne for at opnå en undersøgelseskendelse er hårdere end for andre former for forbud/påbud, og retten vil ikke meddele den, medmindre sagsøger godtgør, at alle de efterfølgende betingelser

er opfyldt:

- Sagsøgte synes umiddelbart at stå meget svagt.
- Sagsøgtes aktiviteter, som ligger til grund for retssagen, volder eller truer med at volde sagsøger alvorlig skade.
- Der foreligger klare beviser for, at sagsøgte ligger inde med belastende dokumenter eller materiale.
- Der foreligger en reel mulighed eller sandsynlighed for, at de relevante dokumenter eller det relevante materiale vil forsvinde, hvis der ikke udstedes en undersøgelseskendelse.

Arrest

Retten har bemyndigelse til at anordne arrest, når det forekommer ret og rimeligt. Arrest vil ikke blive gjort, medmindre sagsøger kan godtgøre, at alle nedenstående betingelser er opfyldt:

- Sagsøger har et væsentligt søgsmålsgrundlag, som sorterer under domstolene i England og Wales.
- Sagsøger står stærkt over for sagsøgte.
- Der er grund til at mene, at sagsøgte har aktiver inden for retskredsen.
- Der foreligger en reel risiko for, at sagsøgte vil forvalte sine aktiver på en måde, der indebærer, at en eventuel dom ikke vil kunne fuldbyrdes (f.eks. afhænde aktiverne eller fjerne dem fra retskredsen).

Retten vil være særlig forsigtig, inden den gør arrest i forbindelse med udenlandske retssager, især hvis arresten overlapper eller er i strid med eventuel arrest gjort af den udenlandske domstol, som behandler selve sagen, eller hvis den udenlandske domstol har afvist at gøre arrest.

Retten vil ikke anordne verdensomspændende arrest, hvis den sagsøgte har tilstrækkelige aktiver inden for retskredsen, og vil vurdere, om en verdensomspændende arrest kan fuldbyrdes i de lande, hvor sagsøgte har aktiver.

Norwich Pharmacal-kendelser

Disse kendelser er et resultat af retspraksis og pålægger sagsøgte at fremlægge visse dokumenter eller oplysninger for sagsøgeren. De er beslægtet med forpligtelsen til at fremlægge bevismidler før retssagen og en tredjeparts forpligtelse til at fremlægge bevismidler, men er bredere, eftersom de omfatter "oplysninger" i modsætning til dokumenter. Sådanne kendelser kan afsiges på et hvilket som helst tidspunkt under retssagen og kan faktisk anvendes efter dommen. Ud over de generelle rimelighedsprincipper er de øvrige kriterier, at der skal være forvoldt skade, og at der er en skadevolder, som, hvis den pågældende er kendt, vil blive genstand for et søgsmål indbragt af sagsøgeren. Det er desuden en betingelse, at kendelsen er nødvendig for at opnå retfærdighed, og at der ikke er andre måder at opnå retfærdighed. Sagsøgte er enten skadevolderen eller en person med tilknytning til skadevolderen, som har oplysninger om denne. Anmodninger om sådanne kendelser indgives til High Court og finder international anvendelse. De fremlagte oplysninger kan anvendes i udenlandske retssager uden rettens tilladelse, hvilket er en undtagelse fra de generelle principper for retssager.

Forbud mod at anlægge søgsmål

Der er tale om forbud, som forbyder sagsøgte at anlægge sag ved en udenlandsk domstol. Ud over de generelle principper for forbud/påbud er der andre kriterier. Først og fremmest skal det være i retfærdighedens interesse at forbyde søgsmålet, normalt fordi et søgsmål ville udgøre chikane eller ville være i strid med en kontraktbestemmelse, såsom tilsidesættelse af en bestemmelse om enekompetence for domstolene i England og Wales. Derudover skal retssagen anlægges ved en domstol, der ligger uden for Bruxelles I-forordningens anvendelsesområde. Hvis en domstol kunne standse retssager ved disse domstole, ville princippet om gensidig tillid mellem retssystemerne blive undergravet. Undtagelsen fra denne regel er, hvis sagen vedrører en privat voldgiftssag. Her er der ingen trussel mod dette princip.

Foreløbige betalinger

Retten kan kun kræve, at sagsøgte foretager en foreløbig betaling, hvis sagsøgte har erkendt at skyldes sagsøger penge, hvis der allerede er afsagt dom til fordel for sagsøger, og beløbsstørrelsen skal fastsættes senere, eller hvis retten er overbevist om, at sagsøger efter retssagen vil få ret til et betydeligt pengebeløb (eller i tilfælde af krav på jord vil få en betaling for sagsøgtes brug af jorden). I sager om personskade vil der kun blive stillet krav om betaling, hvis sagsøgtes ansvar dækkes af et forsikringselskab, eller hvis sagsøgte er et offentligt organ.

Sikkerhed for dækning af omkostninger

De mest almindelige tilfælde, hvor retten kan kræve, at sagsøger skal stille sikkerhed, er følgende:

- Sagsøger er bosat uden for EU og EØS (dvs. Island, Liechtenstein, Norge og Schweiz), og det ville være vanskeligt at fuldbyrde en kendelse om dækning af omkostninger i sagsøgers hjemland.
- Sagsøger er en virksomhed eller anden organisation, og der er grund til at mene, at sagsøger ikke vil være i stand til i givet fald at dække sagsøgtens omkostninger. (Ved vurderingen af om der skal stilles sikkerhed, vil retten tage hensyn til, hvorvidt sagsøgerens mangel på midler skyldes sagsøgtens adfærd.)
- Sagsøger har ændret adresse for at undgå følgerne af retssagen eller har ikke opgivet korrekt adresse på formularen.
- Sagsøger har truffet forholdsregler vedrørende sine aktiver, som vil gøre det vanskeligt at håndhæve en kendelse om dækning af omkostninger mod vedkommende.

Retten vil kun udstede kendelsen, hvis den er overbevist om, at det under alle omstændigheder er den rette fremgangsmåde. Den vil tage stilling til, hvorvidt anmodningen om sikkerhed bruges til at afværge en reel fordring, og hvorvidt fordringen har rimelige udsigter til at blive imødekommet.

Retten har desuden bemyndigelse til at kræve, at der stilles sikkerhed:

- af tredjemand, som ikke er part i sagen, men som finansierer fordringen mod at få en andel af udbyttet af retssagen, eller som har overdraget retten til at rejse kravet til sagsøger for at undgå risikoen for at blive pålagt omkostningerne
- af enhver part i sagen, som uden gyldig grund har undladt at efterkomme rettens forskrifter.

[3] Der er tale om en præcisering og videreudvikling af *American Cyanamid*-principperne.

3 Beskrivelse af retsmidlerne

3.1 Hvilke typer aktiver kan omfattes af disse retsmidler?

Midlertidige forbud/påbud

I et forbud/påbud kan det kræves, at en part træffer foranstaltninger eller undlader at træffe foranstaltninger vedrørende alle former for aktiver.

Undersøgelseskendelser

I en undersøgelseskendelse kræves det, at sagsøgte skal give adgang til sin ejendom, men den giver ikke ansøgeren ret til at trænge ind. Af undersøgelseskendelsen skal det fremgå, på hvilken adresse der kan undersøges, og de genstande, som kan inspiceres, kopieres eller fjernes, skal være specificeret. Kendelsen kan kun omfatte bevismateriale, der kan være relevant for retssagen, eller effekter, som kan være genstand for retssagen, eller som der kan opstå spørgsmål om som led i den.

I standardformularen til en undersøgelseskendelse kræves det, at sagsøgte skal udlevere alle de genstande, der er nævnt i kendelsen. Når relevante oplysninger kan være lagret på computere, skal der gives adgang til alle computere på adressen, så de kan blive undersøgt, og der skal udleveres kopier af alle de relevante filer, der findes.

Arrest

Retten kan anordne arrest i sagsøgtens ejendom, hvilket forbyder sagsøgte at mindske sine aktiver til under en bestemt værdi, eller udstede en kendelse, der indefryser bestemte aktiver. Sagsøgte vil stadig kunne bruge bestemte beløb til at dække leveomkostninger og juridisk vejledning og repræsentation, og kendelsen kan give vedkommende mulighed for at forvalte sine aktiver som led i den almindelige forretningsgang.

Den normale form for arrest gælder for et maksimumsbeløb af alle sagsøgtens aktiver op til en bestemt værdi. Den omfatter alle aktiver, som vedkommende har bemyndigelse til at forvalte som sine egne, herunder aktiver, der ejes eller kontrolleres af tredjemand efter sagsøgtens instrukser.

En generel kendelse eller en kendelse for et maksimumsbeløb omfatter alle aktiver, herunder løsøre og fast ejendom, køretøjer, kontanter og værdipapirer. Kendelsen omfatter også aktiver, som erhverves efter udstedelsen. Den kan specificere bestemte ejendomme, forretningsaktiver og bankkonti, der indefrysnes. Der gøres ikke arrest i en fælles bankkonto, medmindre dette specifikt fremgår af kendelsen.

3.2 Retsmidlernes virkning

Sagsøgte advares om, at manglende efterkommelse af et midlertidigt forbud/påbud er udtryk for foragt for retten og kan medføre, at sagsøgte fængsles, idømmes bøde eller får konfiskeret aktiver.

Det er ikke nødvendigvis udtryk for foragt for retten, hvis tredjemand tillader sagsøgte at afhænde aktiver i strid med en arrest. Men hvis tredjemand, som er underrettet om arresten, forsætligt hjælper sagsøgte med at afhænde indefrosne aktiver, gør vedkommende sig skyldig i foragt for retten. Ansøgeren skal derfor fremlægge kopier af arrestkendelsen til tredjemand, f.eks. sagsøgtes bank, revisor og advokat. (I standardudgaven af kendelsen formodes det, at dette vil ske, og tredjemand advares mod den mulige straf. Den omfatter desuden et løfte fra rekvirenten om at dække tredjemands rimelige omkostninger ved at efterkomme kendelsen og om at erstatte tredjemand for forpligtelser, vedkommende pådrager sig i forbindelse hermed.) Selv hvis banker og andre tredjemænd er underrettet om kendelsen, kan de stadig gøre kautions- og modregningskrav gældende, som opstod, inden der blev gjort arrest.

En arrest giver ikke sagsøger nogen ejendomsret over de indefrosne aktiver. Generelt er retten til at rejse sag vedrørende foragt sagsøgers eneste udvej. En kontrakt indgået i strid med et forbud er ugyldig og kan derfor være umulig at gennemføre for en part, som ved, at det vil være i strid med kendelsen. Endvidere kan retten undertiden udstede et særskilt forbud, der forhindrer sagsøgte i at gennemføre en kontrakt med tredjemand. Ejerskab kan dog stadig overføres i henhold til en ulovlig kontrakt, og når en sådan kontrakt er gennemført, er det normalt ikke muligt at geninddrive de overførte aktiver.

3.3 Retsmidlernes gyldighed

Når et midlertidigt forbud/påbud udstedes foran parterne, kan det fremgå heraf, at det gælder indtil retssagen, domsafsigelsen eller en anden retskendelse eller en bestemt dato. (Hvis et forbud/påbud gælder "indtil videre", bortfalder det ikke, når retten afsiger dom, men først når den afsiger en kendelse, der eksplicit eller implicit ophæver forbuddet.)

Et midlertidigt forbud/påbud, der ikke meddeles sagsøgte, vil normalt kun gælde i en kortere periode, sjældent mere end 7 dage, og der skal en ny retskendelse til at forlænge det. Når retten udsteder et forbud/påbud uden meddelelse, fastsætter den normalt en dato, hvor sagsøgte kan deltage i et nyt retsmøde og argumentere for ikke at forlænge forbuddet. Af standardudgaven af en arrest fremgår det, at den gælder indtil denne dato eller indtil videre.

4 Mulighed for appel af kendelser om retsmidlerne

Sagsøgte eller tredjemand, som er direkte berørt af et midlertidigt forbud/påbud, kan når som helst kære kendelsen til retten for at få den ændret eller ophævet (dog må en kære vedrørende en kendelse, som allerede er ført ud i livet, normalt vente til retssagen). Det er ikke nødvendigt at vente til udløbsdatoen for at kære en kendelse uden meddelelse. Sagsøgte skal på forhånd underrette sagsøgers advokat om kæren. Der skal normalt kæres til den ret, som afsagde kendelsen, og kæren vil ofte blive behandlet af den samme dommer.

De årsager, den sagsøgte kan lægge til grund for en anmodning om at ændre eller ophæve en kendelse, omfatter manglende opfyldelse af en af betingelserne for at afsige kendelsen, en væsentlig ændring af omstændighederne, der fjerner begrundelsen for kendelsen, kendelsens besværende virkning, urimeligt indgreb i en uskyldig tredjemands rettigheder, og at sagsøger ikke i tide har videreført sagen. Når forbuddet er udstedt uden meddelelse til sagsøgte, kan der som årsag til at ophæve eller ændre kendelsen også anføres, at rekvirenten ikke har forelagt retten væsentlige oplysninger for at opnå kendelsen og utilstrækkeligt bevis til at begrunde et midlertidigt forbud/påbud uden meddelelse.

Hvis retten derefter ophæver kendelsen, er sagsøgte berettiget til at henvise til rekvirentens løfte om erstatning. Retten vil iværksætte en undersøgelse af erstatningens omfang og fastslå sagsøgtes tab. Dette kan dog blive udsendt til selve retssagen eller senere.

Retten har også bemyndigelse til at ophæve eller ændre kendelser om midlertidige betalinger og dækning af omkostninger og til at kræve, at de beløb, der er udbetalt efter kendelsen, skal helt eller delvis tilbagebetales.

Relevante links

[Ministry of Justice](#)

■ Sidste opdatering: 30/09/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.